

1913

საბავშვო საზოგადოებრივი სამსახური

საბავშვო
საზოგადოებრივი
სამსახური

მსოფლიო საზოგადოებრივი

საბავშვო

№ 15

მედიკალი

საქართველოს
მედიკალი

წელიწადი მე-IX.

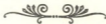
№ 15.

აგვისტო, 1913 წ.

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I — სურ.	1
II — სილამი, — ლექსი ღადო კეკელიძის.	3
III — ნაცარა, — გ. ქუჩიშვილისა	4
IV — ჩიტ-ბელურა, — ხაფხური ზღაპარი, გალექსილი, (დასასრული) სტეფ. ძიმინტარიშვილისა (კორტოხა).	9
V — იროდიონ ევლოშვილი, — დეონარდოსი	15
VI — უღვიშა-ხეკვეთია, — (თარგმ.) ნ — ისა	17
VII — გასართობი: — შარადები, რებუსი და აღსნა	23

ს ა ლ ა მ ი .

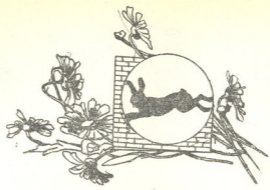
ამდვილ სალამს, სალამს წრფელსა,
ამ გულიდან მოწუვუტოლსა,
მე, ზატარა, ვუძღვნი მკოსანს
იროდიონ ევდომუილსა!

მისი ლექსი მე ძრავალჯერ
წამიკითხავს „ნაკადულში“
და უოველთვის სასოება
დრმად მიგრძენია ხოლმე გულში!

და ამიტომ დიდ ღმერთს შევსთხოვ
ფრთა შეასხას ჩემ სურვილსა:
დღეგრძელობა ნუ მოაკლოს
ჩვენს საეგარულ ევდომუილს!

ლადო გავიჭკორი.

ნ ა ტ ა რ ა

ბაჭიას თავგადსახვალი.

ისხაძი დიღა იყო.

ტუის ფურდობიდან ბურილი ჩისლი, და-
მე-ნათევ შესაგრივით ფურ-დაკარგული, სელ-
ნელა მიიწლანებოდა... ამომავალმა მზემ
სიცოცხლის მომფენ სსივთა ხიცვილით გად-

მოჭსედა დედაძინას.

სოფელს ეღვიძა.

დიდი თუ ზატარა, კაცი თუ ქალი, კარედ გამოძლილი-
უნენ.

უვლანი რაღაცას ფუნფუნებდნენ, საქმეს კვიდებოდნენ.

სოფლის ბოლოში, წენგოლანთ ეაუიტას ბოსტანში, კუ-
რდლის ზატარა ბაჭია შეპარულიყო და კულ-დაბრუნებით
დაცვარ-დანამულ კომბოსტოს მადიანად სმუნნიდა. დავიწყებო-
და სცოდავს, რომ მოულოდნელი სიფათით შესაძლო იყო
მძვენიერი და სასიამოვნო საუსმე მთლად ჩამწარებოდა.

ასეც დაუმართა.

ბოსტნის ზატრონი ეაეიტა დილა-ადრინანდვე იქ გახენი-ლიყო და რახანია თურქი ჩასაფრებული უცდის ბოსტანსე შე-სვეულ წიწკ ცანცარას.

მისკუხდა კომბოსტოსთან ყურცქვიტა და ივრიანლა თოფმა.

— ვაიძე დედავ, ვაიძე!.. მიძველე!.. მოკიკვდი შენი ნა-ცარა!— გაისმა საფანტით დაჭრილ კურდღლის კენესა, რომ-ლის ნაკვალევსე სისხლის წვეთები გაულილიყო.

— ჭაჭაი, შე ვერანავ, შენა!— დუტატანა ეაეიტამ გაქცე-ულ ბაჭიანსა და ცარიელ თოფის ლულასე ება-დაურდობილი წანახდენს ათვალეფრებდა.

— არა, როგორ გამისხლტა ი საძალე ისა, და?! დავი-დგა ბრუტანი თვალთ: ე ცალი ფეხი სო მოკტეხე... სოკი შემდეგაც შეწვიე კომბოსტოს მისართმეკვად; არა გნებავს?...

— ეაეიიტ!— გადმოსძანა შეორე ბოსტნის ღობესე გად-მოფუფებულმა სოსიკომ.

— ჭოუ!

— თოფი შენ დასცალე, კაცოოო?

— ჭო-დე.

— რას ვეროლე?

— რას ვეროლე რომელია, კაცო! ი ტიელმა კურდღლის ბაჭიამ საძველი აღარ მოძცა. ე საოსრეს უოფელ დღე სომ ვერ უვარაულებ; არა და მთელი ბოსტანი ძირიან-ფესვიანად ამოაგდო ი ამოსაგდებმა იმანა.

— ბიჭო-და, ერთმა ბაჭიამ მკრე როგორ გაგამწარა?

— რას ამბობ, კაცო! მოდი და ნუ გამწარდები, თუ ბი-ჭი ხარ... ანა გადმოჭხედე ამ ბოსტანს— რა დღე ადვია!

— შერე, ვერ მოჭკალი ი შუდრეკი?

— ვერა მამ, ქრიჭტიანო!

— რა ვიცი, შვილო-სან, მთელ სოფელში-კი კარგ მო-
 ნადირედ ითვლები, და ახლა რაღა დაგეძმობთა, როგორ და-
 აცდინე ტყვია.

— დაცდენით არ დამიცდენია, მაგრამ რა გამოვიდა, —
 ისევ დაცდენაა, როცა დაჭრილი გაგეძმევა.

— ძვერე ვერ გამოუდექი? ი სომ შორს ველარსად წავი-
 დოდა...

— ეჭ, ბაღდი სომ არა ვარ, კაცო. სადა მცაღიან ბაჭი-
 ების დეუნისათვის. თუ არა და კიდევ მოგახელებ როდისმე
 და ვახვენებ სვირს.

ასეთ უბრალო მუსაიფში იუვნენ უაუიტა და სოსიკო.

საცოდავი ნაცარა-კი მახლობელ ვაკე-ტეის ჯაგის ბუჩქში
 შემდურალიყო და შიშის ფეთებისაგან ერთი ორად დანატარა-
 ვებულიყო, მთელი ტანით ცახცახებდა...

თუძვა ტკივილები აწუსებდა, მაგრამ ოდნავაც არა კუნ-
 სოდა.

ითმენდა.

იტურნებოდა.

მიწას ერთხმოდა.

ასეთ მდგომარეობაში მყოფი ნაცარა შებინდებამდის ვერა
 ჰბედავდა დიდ ტეისკენ წასვლას, მით უმეტეს, რომ სირობ-
 ლიც ველარ შექმლო.

იჯდა მოცუცქული ბაჭია და ფეხის ჭრილობას ილოკავდა.

*
 * *

მზე ჩადიოდა. მინდვრად გასული ხალსი შინისაკენ ბრუნ-
 დებოდა.

საღამოს გამლილ მუედროებს მშრომელ კლეს-კაცებს სიმღერა და ნახირის ბღაილი არსეკდა.

ჩამობინდდა.

სეპო ფერდობზე შეფენილი ღრუბლები თავქვე დაეშვა.

— დროა! — გაიფიქრა ნაცარამ და უურებ-დაცქვეტილი გა-
მომფრა ბუჩქიდან.

რომ საიდანმე კიდევ ახალი სიფათი არ გამოტყურნოდა,
აქეთ-იქით გაიხედ-გამოიხედა.

ადამიანის ჭაჭანება მიმწეღარეო.

— ძლივს! — წაიწურნულა კურდღელმა, და დიდის სიფრ-
თხილით მიაშურა ნისლ-ჩაწოლილ სეფს.

როგორც იყო, მშვიდობიანად გაიარა საფათურაკო ადგი-
ლები და გულ-დამშვიდებული გაჭევა დელე-დელე მოწანწკარე
წყაროს დაბურულ მშობელ ტეისაკენ.

არც ისე ადვილი იყო მტკივნა ფეხით ოღრო-ჩოღრო
სეფში ქვა-ღორღზე სტუნვა-სირბილი; მაგრამ მანც არაფრად
იმჩნევდა, სისხრულით მიცუნცულებდა.

ჭრილობა, ტეივილი — ევვლაფერი დაავიწედა. არ ავიწე-
დებოდა მხოლოდ უეიტას გულ-სახეთქი დატატანება.

— ძალიან არ გადურჩი იმ წეუელსა! — ფიქრობდა ბაჭია,
და უოველ ამბის გახსენებაზე ზაწია გულის ცემას დაგა-დუგვი
გაჭქონდა.

— არა, რაზე თვალში ან ფერდში მომბრტყამდა ი სასი-
კვდილე ისა. ახია ჩემზე! დედის წინ მარბენალ კვიცსა ან
მკელი შესჭამს, ან მკლის ფერი ძაღლიო. რა მრჯიდა, რა
მასწუნებდა: რატომ ჩემ ქერქში არ ვეგდე?

— შეილოო! — მეტეოდა ხოლმე საცოდავი: — ფრთხილად

იუზუი, ძალიან ბევრი მტერი გვევს და არსად არ გიხედავს
 ნო. არ გაუგონე, და აკი ამისდა კიდევ მისი ნათქვამი.

— საწყვლადი დედაჩემი! ვინ იცის, როგორი თაყვანისმცემ-
 ლით დამეძებს!—სინანულით ამბობდა ნაცარა და ჰაწია გუ-
 ლი სვედით კვსებოდა, თვალეზზე ცრემლი ეროდა.

გ. ქუჩიშვილი.

(დასასრული)

VIII

ლესმა ზევით აიხედა,
კვლავ ახსენა ღვთისა ძალი;
იმედითა იკვებებდა,
ვით ღარიბი, ვით სწუქალი.

მიდის ჩქარა, უხარიან,
იმედს აძლევს დანაპირი;
ამბობს: „ჩემსას ამოვიკვებ;
აწ დაკარგულს აღარ ვტყვირ.“

„თუძცა მიძმძს ბელურასთან
კვლავ მისვლა და კვლავაც თხოვნა,
მაგრამ რა ვქნა, რომ უძმისოდ
აღარ ძალძმძს სანსრდოს შოვნა?“

კ'ხაზე არსად დაისვენა:
ძირბას ისე, ვითა ხელი;

აღარ ახსოვს სახლი-კარი
 და არც ცოლი საუფარველი.

რა მივიდა ბელურასას,
 კვლავ მუშიამ მოუყეფა.
 ძაღლის სძაზე აივანზე
 გამობრძანდა სახლის ძეფა;

ნახა კლეხი, გუცინა,
 ძველებურად მოიკითხა;
 მიიღო და ზატყვი სცა,
 საღისის საქმე გამოჰკითხა.

ისიც მოჰყუა ახალ ამბავს:
 რაც იცოდა, აღიარა;
 დაღაგებით მოახსენა,
 არაფერი არ დაჰყვარა:

„ახლა მითხარ—შენ რა ვინდა?
 ნუ დაჰყვარავ, აღიარე.
 კიდევ მოგცემ, თუ რაზე მაქვს...
 შენს ნებაზე მოიხმარე.“

„ენით ვერ ვიტყვი მე იმას,
 რაც მოწუალებს მიუხვით,
 მაგრამ ერთსა გთხოვ კიდევ:
 ძერე მშვიდობით იუხვით:“

„თანმით ჯოხი უკვიდია
 შესავალი კარებთანა,—“

ის მანუქე; სხვას არღს გოხოვ:
 ქენ სიკეთე ამისთანა.

„ამის მეტად აღარ მოვალ
 თქვენს წინაშე, მე მოხოვნელად;
 რაც მიუაფით მოწუალება,—
 ისიც კმარა თქვენ საქებრად.

„ჩიტ-ბელურამ მოისმინა
 გლეხის თხოვნა,—მუდარება;
 მისცა ჯოხი, ასე უთხრა:
 —არ დაკარგო, გამოდგება.

„მაგრამ მიგვირს, ვით გაიგე
 ამ ჯოხისა შენ ღირსება.
 თუ-კი რიგზე მოიხმარე—
 მასზე კარგი რა იქნება.

„ეს ჯოხია ქვეყნის მსხნელი,
 სანეტარო განძი დიდი.
 ამით ეგულა გასწორდება—
 უსამართლო, უაღბი, ფლიდი.

„აჲ წაიღე, ღმერთმა მოგცეს
 მეტი ძნო და მოხმარება.
 ამ ჯოხს კარგად თუ მოიხმარ,
 გამბრჯუება არ აგცდება.“

IX

კლეხმა ჯოხი მოიტანა
 მელორისას მხიარულად.
 იქვე დახვდა მისი ცოლი...
 კმეუოფილი დარჩა სრულად.

მელორემ ჯოხს უბრძანა:
 — აბა ჯოხო, კარგო ჯოხო!
 ესე კლეხი ბრეფი არის,
 და გთხოვ კარგად მიმიჯოხო.“

„ამ წესით და საშუალებით
ამოიგე შენი ცული.
ჯონმა უნდა დაგიბრუნოს
რაც რამა გაქვს წართმეული“.

სტეფანე ძიმისტარიშვილი (კორტოხა).

ირაკლიონ ევლოშვილი.

ემო ჰატარა მეგობრებო! თქვენ სძირად წა-
 კიკითხავთ ამ ჟურნალში მკოსნის ირაკლიონ
 ევლოშვილის მიერ გრძნობით დაწერილი ლე-
 ქსები და მშვენიერი საუბარელო მოთხრობე-
 ბი. ეს ჩვენი საუვარელი მკოსანი დღეს აუად
 არის და ამ საფხულს სააქიმოდ სააგარაკო ადგილს ცემს გა-
 ეპკ ზავრა. ქართველმა საზოგადოებამ კაცო მისი აუადმოფო-
 ბინ ამბავი და ისიც, რომ მკოსანი სიღარიბეს, ხელ-მოკლე-
 ობას განიცდის; ამიტომ ეველა ესმარება მკოსანს, ეველა შე-
 შვეობას აძლევს მას და უსურევენ აუადმოფობისაგან მალე
 განთავისუფლებას. მალე განკურნებას, საქართველოს ბევრ ად-
 კილებში კაიძართა და დღესაც იძარება მკოსნის სასარკე-
 ლოდ სალიტერატურო საღამოები. ერთი ასეთი სალიტერა-
 ტურო საღამო ახალგაზდა მკოსანმა ლადო გეგეჭკორმა ქარ-

თველ სტუდენტების დახმარებით გამართა ორ ბავშვის^{საქართველოს} აგარაკ აბასთუმანში. სალიტერატურო საღამომ კარგად ჩაი-
რა. საღმის ძალიან მოეწონა თქვენი ამხანაგის ათი წლის
ვასიკო ჭეიშვილის მიერ გრძნობით წაკითხული ლაღო გმბ-
ჭკორის ლექსი „საღამო“, რომელიც ამ ნომრის თავშია და-
ბეჭდილი.

უსურვეთ თქვენც, ზატარებო, თქვენ კარგ მასწავლებელს
და საუფარველ მკონასს იროდიან კვდომვიჯის განკურნება,
რათა მან კვლავაც ბევრი დასწეროს ლექსები და მოთხრობები;
ძეუთვალეთ საღამო, გამხსნევეთ!

თქვენი მეგობარი ლეონარდო.

უღვაჯა (სეკვითა).

კვისტოს მზე გადახრილიყო. მარბოს მზგავსი დიდრონი სსიკები განიორ 'სოლებად კადა-ემალა ლაქვარდ ცა'სე და სიეუარულის მუ-ქით ემშვიდობებოდა დაბურულ მუხის ტეეს... იმ დროს, როდესაც მუხების მწვანე კენწვროებს ჯერ კიდევ მზის ოქროს ნახი მარმში დაჭქათებოდა, შიგ ტუის სი-ღრმეში კარვა ხანია ასაღამურდა... შესწუდა დღის მსიარული ცხოვრება და სამაკეიროდ ახლოვდებოდა დამე თავისი იდუ-მალი ჩამი-ჩუძით და გაუგებარ სმაურობით. მთელი გროვა ღამის ცხოველებისა იღვიძებდა დღის ძილისაგან და გამო-დიოდა არსებობისათვის საბრძოლველად...

გამოფრინდა ღამისი მუქი უღვაჯა სეკვითაც. მთელი დღე მუხის ტოტსე გაატარა და ვერაზინ-კი ვერ შეამჩნია, — ვერც გაუმძღარმა მამემა, თუმც დღის განმავლობაში, რამო-დენიმეჯერ მიუნსლოვდა; ვერც წვეილმა ბოლო კანკალამ, რომელნიც თავიანთ ოჯახურ ბედნიერებით სტკებოდნენ მცხუნ-ვარე მზის შუქსე...

კეთილად დასრულდა გრძელი ცხელი დღე უღვაჯისთვის, და ახლა, როდესაც კუნძი მუხის ქერქით გაივსო, გამალა სქე-ლი სუდა ფრთები და მჭვირვალე, ძარღვებით ატოტლი ქვე-და ფრთები და ეოხაღად, სუსუნით ვაფრინდა, ჰაერში. მი-

ფრინავდა სვევებ-სვევებით, ჯდებოდა ტოტებსე და თფილსე რაღაცასე ფიქრობდა.

აი გაფრინდა უძველესელ მუსისაკენ, მუქელით გაბარდნილ სევის ზირად რომ იდგა, იჯდა მძლავრ ტოტსე და ჩაცოცდა ქვევით. დიდხანს იმოგზაურა უღვაძამ მუსის ტანსე სანამ ბოლოს მიადწია სქელ, უს-

წორ-მასწორო ქერქს. აქ შეაჩნია ზაწია ჩაღრმავებული ადგილი და შეჩერდა. ეს ის ადგილი იყო, სადაც თხელი ქერქის ქვეშ მოძრობოდა ხის ნოყიერი წვენი. უღვაძამ გაჭკვნიტა ქერქი, ქარისა, წვიძისა და მტრისაგან უჩინარ, მოსერსებულ ადგილას და მიე ზაწია კვერცხი ჩაღვა. რამოდენიმე წუთის კიდევ იდგა დაფიქრებული, შემდეგ აიკაუჭა თავისი მუქი, გრძელი უღვაძები და გაფრინდა.

ასეა მიფრინავდა როგორღაც გახარებული, და არც ისევ ებოძა. ტუქში უკვე ბნელოდა. რაღაც დამის ფრინველმა, რომელსაც უღვაძამ ზაწია ჩიტად მოეჩვენა, ეგებრა თავის მძიმე ფრთებით. უღვაძამ თავის დასადწევად მოტრიალდა და რაც ალი და ღონე ჭქონდა ისე მძლავრად დაეტკა მუსას, რომ უკვარ გაუძლო და მძიმედ დაეცა მიწასე.

დიდხანს ეგდო გულმეწუხებული. როცა გამოიღვიძა და გაანძრია უღვაძები უძველესელი, ლაზლაზ ლითონის ფრთიანი ხარბოუსა დაეტკა. საბრალლო ხეკვეთია დასუსტებული იყო. მოაგრიბა რაც ძალი და ღონე ჭქონდა, შეეცადა წინა ფეხებსე ამდგარიყო და თავის მკვარი ება მოეხმარა... მკვრამ მტერს კიდევ უფრო მკვარი ება ჭქონდა და ამასთან ერთობ ცქვიტი და მოძრავიც იყო. დიდხანს აღარ გაგრძელებულა სამკვდრო-

სასიცოცხლო ბრძოლა და სამწუხაროდ დასრულდა ულუამის სიცოცხლე.

მაგრამ უკვალოდ-კი არ მოიხზო ღამისი უღვაძა. როგორც ვიცით, სწორედ თავის საშინელ სიკვდილის წინ, მუხის ქერქში მან ზაწია კვერცხი ჩაღვა. კვერცხიდან ჩქარა გამოძვრა ზაწია თეთრი ჭია. ამ ზაწია ჭიამ იწეო ნელა ცოცვა ღრმად ხის გულში, მაგარი შავი ებები შველოდა გზის გაკაფვაში და ვიწრო ხვრელს სჭრიდა. ღრღნიდა მაგარ, ნედლ ხის გულს და ელანავდა. ხის გული ჩადიოდა გუჭში და მოუნელებელი გამოდიოდა გარედ. ჭია-კი ამ ნაღრღნილის ოდნავ ნოჲიერ წვენით საზრდოობდა—ეს იყო და ეს: ამით ცხოვრობდა.

ჭია თანდათან იზრდებოდა; სქელ კან ქვეშ ზრიალა თეთრი ქონი ემატებოდა. გარეგნობით ჭია სუსტი და უმწეო გამოჲენებოდათ, იმისი ძავი მძლავრი ებები-კი მძიმე სამკუთხის ეწეოდა.

გავიდა ერთი წელიწადი; იმას მეორედ მოჲევა. ჭია თითის სისხო განდა; სიგბით-კი ორი გოჯი იქნებოდა. ახლა უკვე ღრმად იყო ხეში ჩასული და მრავალი მისევეულ-მოხვეული გზები ჭქონდა გაღრღნილი. მის სადგომში მუდამ უმუნეთი ღამე სუფევდა, ამიტომაც ჭიას თვალების ნახსიცი არ მოჲაოებოდა.

რა საჭირო იყო მისთვის თვალები ამ ბნელ სამეფოში?

მუხის გულში საფლავის დუმილი იყო; ამიტომ სმენაც არა ჭქონდა ულუამის...

აი უკვე მესამე წელიწადიც თავდება; მუძლი-კი ანადგურებს და ანადგურებს თავის მაგარი ებებით ხის გულს. ათან-ნაირი დახლართული გზები გააკეთა მუხის სიდრემში.

მუძლი-კი მუძლი, მუძლი-კი ურედ, ერთგვარად და გამუდ-

მებით: ღრღნის ხეს და უღაბავს. ღრღნის და უღაბავს სახლის განმავლობაში; ცხოვრობს ღრმად მუხის კულში, სადაც სითბოცაა და შიშიც არაფრისა არის.

მაგრამ დადგა დრო, როდესაც, თითქო რაღაც ნათელმა ახრმა გააშუქა იმის გონება. რაღაც კულის ხმამ დაუარა, ტანში გადაჯეოლა. სწრაფად გასწია ხის კანისაკენ: რასაკვირველია გამოღრღნა სფერული სულ ქერქამდის, მოღაღ-კი არ გახვრიტა მის ქერქი, თხელი ფენი დასტოვა, რომელიც იყვარავდა მას სინათლისა, ჰაერისა და ფრინველებისაგან; ფრინველების-კი ისე უყვართ მუშლით ზირის ნატკებანურება.

როცა ეს უცნაური გზა გადაკეთა, შემდეგ მუშლი დაბრუნდა ხის კულში, მოაწყო იქ ორი გოჯის სივრცე თავისუფალი საწოლი, ამ ბუჩის კედლები კულმოდგინებდა გამოაგრიალა, და მოჰყენა რბილი საგებით, რომელიც განკვებ მომზადებულ წმინდა ნაღრღნისაგან გადაკეთა: შემდეგ თავი განავადლისაკენ მოიბრუნა, დაწვა თავის რბილ საწოლში და ჭუფრად გადაიქცა.

ნახი, სუსტი ჭუფრი იწვა თავის ღოჯინში რამოდენიმე ხნის განმავლობაში; შემდეგ-კი ჭუფრისაგან გამოიხევა უღვაძა — ვაჟიშვილი ხარაბუხასთან ბრძოლაში დაღუპვილ უღვაძასის კუთიასი როცა დაიბადა, რბილი იყო, მაგრამ რამოდენიმე საათის განმავლობაში კანი სრულიად გაუმბვრდა და გაბურღილმა მუცელამაც ჩვეულებრი-

ვი შესახებობა მიიღო... დიდხანს იწვა კიდევ ულვაშა თვეში
 თბილ ქვეშსატებში.

ამასობაში გასაფხულიც დადგა. ტვე გაბუქდა სინათლით
 და სითბოთი ვაიუსო. ვეველა, რასაც ეძინა და უმოქმედო იყო
 კრძელი წამთრის თვეების განმავლობაში, შევროლდა და
 აიუსო სიცოცხლისა და ხინარულის სურვილით.

მოუნდა ულვაშსაც სინათლეზე, მსესე გამოსვლა. ადვი-
 ლად გადრინა ხის თხელი კანი, რომლის სიახლოვეს ისე
 ბრძნულად ღ წინდახედულად მოაწყო საწოლი იძის მუძლმა,—
 გადრინა და გამოვიდა ღვთის განენილ ქვეყანასე. კარც ხანს
 ილაშასებდა თავს და ისწორებდა ულვაშა ზაწია თითებით თა-
 ვის კონტა, დიდრონ ულვაშებს... შემდეგ აიწია და მხინარუ-
 ლად გაფრინდა...

ახლა ვნახოთ რა დაემართა მუხას.

კიდევ დიდხანს იდგა ბუმბერაზი მუხა, მაგრამ ძალ-ღონე
 თან-და-თან ელეოდა. სეკვეთია და სხვა ბუნაკლების მუძლე-
 ბის დამლუშველმა მოქმედებამ თან-და-თან ნამდვილ სიკვდილის
 ზირად მიიყვანა. მუხა დასნეულდა... აქა-იქ გაუხმა ტოტები...
 მაგრამ მანც დიდხანს და მაგრად იდგა მძლავრი სე სამინელ
 ქარსა და კრიკალს დიდხანს უძკლავდებოდა.

ერთხელ ტვეში სამინელი ჭეჭა-ქუსილი ასტედა... ქარი
 ძირიანად ჰკლევდა ახალგაზდა ხეებს და მიწასე ჰქრიდა, ბე-
 ბურ ხეებს-კი ტოტებს ამტვრევდა. ბუმბერაზი მუხა-კი იდგა
 უვნებლად. უეცრად მავ-ბნელი ცა ელვამ განჭრა და ერთი
 ბოლო ელვასა მესად დაეცა მუხას, მოსწვივებდა ერთი უძვე-
 ლებელი ტოტი და ღრმა ხეში უშწკოდ გადაჰკიდა.

ამის შემდეგ კიდევ რამოდენიმე წელიწადს ოდგა ბებქო
 მუსა, მაგრამ ტოტეზი-კი ზედიზედ უხმებოდა და უხმებოდა.

ერთხელ ტეეში მოვიდა ამ ტყის ზატრონი და ძწუსარედ
 დაბრუნდნა მომაკვდავი ბუმბურაში სე.

— ხმება მუსა, უნდა მოვსწრათო,— სიტყვა მან და უბძანა
 მუშებს შივ მირში მოეჭრათ.

6—იხა.

შ ა რ ა ლ ე ბ ი .

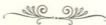
(წარმოდგენილი პ. ნიორაძის-მიერ).

I

ერთი ჩუენი ნაწილია
და მეორე ამინდია.
ერთმანეთზე გადაბმულსა
ხურგს აუკიდუ სიმინდია.

II

ერთი ვაჭრობაში უნდათ,
როცა ფას მთლად არ ისდიან.
მეორეს—აკუნისა ბავშუსა
კითხვა-პასუხად უსდიან.
(მას თავში ასო მოვაკლოთ).
მესამეს კითხვით განდიან;
ერთად ის და მისი გუბრი
კუნდად ფრინველ დ' დანტობან.

რ ე ბ უ ს ი.

(წარმოდგენილი ნ. — მიერ).

' ს

„

ნ

”

ზ

ნაცვალ
სახელი.

ჯ

,

მ

,

ს

ხასიათის
სიმტკიცე.

ნ-2”

მ8-14 №-ში მოთავსებულ გეოგრაფიულ ამოცანის, შარადის და რეზუსის აღსნა

გეოგრაფიული ამოცანა—1 ზუგდიდი. 2 ათონი. 3 რიონი. 4 ზიარი.
5 მცხეთა. 6 არმაზი.

შარადა—კურდღელი.

რეზუსი—მკითხველებო, ჩვენი საყვარელი მწერალი იროდიონ ევლო-
შვილი ავად არის.

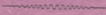
„ნაკადული“-ს რედაქციაში

დ.

წერაკითხვის საზოგადოების წიგნის მადანიაში იუიდება
შემდეგი წიგნები:

- 1) ტომის თავგადასავალი, — თბ. მარკ ტვენისა, თარგმ. გრ. ყიფშიძისა, ფასი 50 კ.
- 2) რას გვიამბობს ოთახი, — თბ. აგენარიუსისა, თარგმ. გ. ჯაფარიძისა, ფასი. 20 კ.
- 3) დასურათებული ასაწყობი ანბანი, — ფასი. 1 მ. 20 კ.
- 4) სკრუჯი და მარლგი, — საშობაო მოთხრობა, ჩარლზ დიკენსისა, თარგმანი ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 25 კ.
- 5) დასურათებული საყმაწვილო მოთხრობები ჰ. ჯ. ანდერსენისა, ერ. სეტ. ტომპსონისა, გ. ინსაინისა და რ. კიპლინგისა, ფასი 30 კ.
- 6) ბავშვობა და სიყრმე, — მოთხრობა ლევ ტოლსტოისა, თარგმ. ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 60 კ.
- 7) ორი მხატვარი, — თარგმანი დ. ავალიანისა, ფასი 15 კ.
- 8) სამშობლო ბუნების სარკე, დასურათებული საყმაწვილო მოთხრობები, — ივანე ელიაშვილისა, ფასი. 30 კ.
- 9) შობა, მოთხრობა გურიის ცხოვრებიდან, — ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 5 კ.
- 10) ახალგაზრდა მეფის სიზმარი და დევი — ეგოისტი, ორი მოთხრობა ოსკარ უაილდისა, თარგმ. ივ. მაჭავარიანისა, ფასი 5 კ.
- 11) დათო, — ირ. ევდოშვილისა, დიდების მამიებელი, თარგმ. ალ. შანშიაშვილისა, ფასი 5 კ.
- 12) მოთხრობები, — ლაგერლეფისა და სხვა უცხო მწერლებისა 5 კ.
- 13) იგავ-არაკნი, — 125 დასურათებული, პატარა მოთხრობა, ავტორის სურათით, ალ. შირიანაშვილისა, ფასი. 75 კ.

1913 წ. მიიღება ხელის მოწერა

დასურნათებულ საეპისკოპოსო კურსნალ

საეპისკოპოსო
საბჭოთაო

„ნაკადულ“-ზე

— წელიწადი მაცხრამ —

ეურნალი გამოცემა ჩვეულებრივი პროგრამით, საგანგებოდ არ-
ჩეულ სარედაქციო კომისიის ხელმძღვანელობით; მონაწილე-
ობას ლებულობენ ჩვენი ცნობილი მწერლები ზ პედაგოგები.

წლიურად ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი „ნაკადულისა“ **12** წიგნი „ნაკადულისა“
მცირე წლოვანთათვის. მოზრდილთათვის.

1913 წელს წლიური ხელის მომწერნი ორივე გამოცემისა სა-
ჩუქრად მიიღებენ ამერიკელ მწერალ ქალის მარეტ ბიჩერ
სტოუს რომანს ზანგთ: განთავისუფლების დროიდან, „ბი-
ძია თომას ქობი“-ს სრულ თარგმანს. წიგნში იქნება 80-ზე
მეტრ სურათი და ჩართული იქნება ავტორის სურათი და
ბიოგრაფია.

თარგმანის რედაქცია და ინგლისურ დედანთან შედარება იკი-
სრა ილია ნაკაშიძემ.

ფასი ეურნალისა: წლიურად ორივე გამოცემა—5 მ. ნა-
ხევარ წლით—3 მან., ცალკე-ცალკე მცირე წლოვანთათვის
24 წიგნი—3 მან., მოზრდილთათვის **12** წიგნი—3 მან.
ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილადაც.

ხელის მოწერა უმიძღვამ

ტფილისში—„ნაკადულის“ რედაქციაში, ზუგდიდის სსხ.,
გოლოფინ. ბრ. № 8. Редакция „Накадули“, Головинский
пр., № 8, და წერა-კითხვის საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სსსა-
სდის ქუჩა. **ქუთაისში**—ისეიდორე კვიციანიძისთან, შ. ყაუხჩაშვი-
ლთან და თ. შთაფრაშვილთან. **სამტრედიაში**—ივანე გლადკოვ-
თან და ვლ. ნაფვლაძისთან. **ფოთში**—თეოფილე კანდელაკთან.
ბათუმში—გნ. სოფია ნაკაშიძისთან, ტროფიმ ინასარიძისთან და
ანასტასია ლომინაძისთან. **ოზურგეთში** ზ **ლანჩხუთში**—ლევ. იშ-
ინაძისთან. **თელავში**—ვანო შატაშვილთან. **ახალ-ციხეში**—კონ-
სტანტინე გვარამაძისთან. **ბაქოში**—ვასილ ასეფედიანთან, ნინო
გულაშვილთან და ივანე კლავდიანთან. **გორში**—ნინო ლომართან
და ქეთევან ჯავახიშვილთან. **სოხუმში**—გნ. მარამ ანასაძისთან.
ქიათურაში—ივანე გომელაურთან. **განჯაში**—პ. აშოქაძისთან.
ერევანში—კ. თდიშარიანთან. **ხილნალში**—ანჟუკელაშვილთან.
უარსში—ივ. სათაშვილთან. **აღეჭანდროპოლში**—ს. შატუ-
რაშვილთან. **როსტოვში**—შ. კლიშაშვილთან.

რედაქტორი ნინო ნაკაშიძე.

გამომცემელი თავ. პავლე იოსების-ძე თუმანიშვილი.